

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Sed præcipuè Leo, in reprobatione canonis XXVIII. Synodi Chalcedonensis. Hujus quæstiones, quæ illustris est, status constituitur. Secundus dignitatis gradus delatus Episcopis CP. à secunda ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

habebitur, nisi consensu publico accedente. Præterquam quòd enim hæc novarum legum conditio, & præcipuè ecclesiasticarum, ut assensu eorum, quorum interest, probentur; id sibi præcipuè vendicat canonum reverentia, ut iis Pontifices Romani derogare velle non censeantur, etsi fortasse formulis rescripti ex stylo Curia aliter cautum sit. Hæc est enim innata Canonum & Decretorum conditio, ut perpetuò vim suam obtinere debeant, nec mutationibus illis subjaceant quæ in legibus secularibus sunt frequentissimæ, ob rerum mundanarum mobilitatem, ut loquar cum Innocentio primo. Tribus autem modis præcipuè antiquis legibus & canonibus derogari solet. Vel nova lege promulgata, quæ priorem abroget, vel dispensatione & venia legis, aut derogatione certo quodam casu alicui concessa, vel privilegio perpetuo indulto. Novæ leges ferri non debent, nisi magna & evidenti utilitate cogente: quia durum est ab eo jure quod diu æquum visum est recedere, ut dixit Vlpianus. Quod præcipuè locum habet in legibus ecclesiasticis, quæ à Spiritu sancto conditæ dicuntur à Leone primo. Quam ob causam venia quoque canonum non faciliè indulgenda est, nec dispensationibus privatis, nec privilegiis personalibus, aut perpetuis.

II. Itaque non agimus cum sede apostolica quasi cum potestate quadam certis regulis ita devincta ut eas nullo casu egredi possit; cum sciamus canonum dispensationem, cujus est in politia ecclesiastica frequentissimus usus, Summo Pontifici præcipuè conceditam. Sed, veluti ex pollicitatione, quam suis Decretis Canonum & Constitutionum executionem sponderrunt, à B. Petri successoribus cum debita reverentia exigimus. Quantum verò canonibus detulerint Romani Pontifices per omnes ætates, perpetuò & verbis & factis testati sunt; eademque opera libertates nostras inviolatas spondere visi sunt. Cujus rei in signe præbet exemplum Ioannis Chrysofomi contra canonum præscripta in synodo ad Quercum damnatio decreta ab Orientalibus Episcopis: cui & Innocentius I. & ceteri Italiae Episcopi consensum præbere noluerunt; quia quæ canonibus violatis peraguntur, rata esse non possunt. Vnde Occidentis & Orientis communio interrupta fuit ad tempus. Sed tandem Ioannis nomen in Diptycha Ecclesie relatam fuit, & restitutum inter Ecclesias Communionis consortium. Servandorum canonum studium eò Romanos impulit, ut fatius duxerint in specie proposita scissionem Ecclesie

perpeti quam connivere ut canonibus aperta vis inferretur. *Nam longè præstiterit, inquit Innocentius in epistola ad Clerum Constantinopolitanum, vel ea condemnare, fratres carissimi, quæ rectè facta sunt, quàm ea robur ullum sortiri quæ adversus canones gesta sunt.*

III. Zozimus Pontifex Episcopis provincie Viennensis & Narbonensis secunda graviter exprobrat divisionem provincie Viennensis, quam contra patrum statuta tentaverant in Concilio Taurinensi. Etenim canone secundo certantibus de primatus honore Arelatensi & Viennensi Episcopis, à synodo definitum est ut qui ex eis probaret suam civitatem esse metropolim in laterculo Imperij, is totius provincie primatum etiam in rebus ecclesiasticis obtineret, & jura ordinationum juxta canones, interim verò, concordie & pacis causa, viciniore sibi quisque civitates intra provinciam vindicaret. Hanc Concilij temeritatem, quæ delatam ab apostolica sede jam olim Arelatensi Ecclesie potestatem subvertebat, Zozimus quidem Decreto suo repressit, & intermissum ordinem restituit; sed iis verbis usus est quæ ab Hincmaro, Ivone, & Gratiano adnotata sunt, ut constet Pontifices nolle sibi liberum esse antiqua decreta immutare: *Apud nos enim inconuulsis radicibus vivit antiquitas, cui statuta patrum sanxere reverentiam.* Idem testatum voluit Episcopis Africa, Gallie, & Hispanie, quid de hac re censeret. *Cum adversus patrum statuta venitur, non tantum illorum prudentie atque sententie qui in eorum victura sanxerunt, sed ipsi quodammodo fidei & catholice discipline irrogatur injuria. Quid enim tam sanctum ac venerabile est, quàm penitus non exorbitare ab itinere majorum, quorum canonica instituta velut quedam fundamenta sunt, ferendis fidei jacta ponderibus?* Bonifacij par cura fuit anno **CDXXXII.** in evertenda Patrocli Arelatensis Episcopi præsumptione, qui Lutubensi Ecclesie, prætermisso Metropolitano, Episcopum ordinarat contra patrum regulas: *Quod nequaquam possumus ferre patienter, inquit, quia convenit nos paternarum sanctionum diligentes esse custodes.*

IV. Sed illustrius testimonium proferri non potest quàm id quod è variis Leonis Papæ epistolis petitur, cum de Concilij Chalcedonensis confirmando canone **XXVI.** quæstio incidisset: de qua paulò uberius dicendum est, ut hinc etiam primatus Romani Pontificis adversus Novatorum ludificationes asseratur. Sed ante omnia, controversie status constituendus est.

Vide lib. 7. cap. 9.

Ep. Innoc. 1. ad
Sorum lib. 1. c. 1.
cap. 2. c. 1. c. 1.
cap. 2. c. 1. c. 1.
cap. 2. c. 1. c. 1.
cap. 2. c. 1. c. 1.
cap. 2. c. 1. c. 1.

Conc. Taurin.
anno 1577.

Vide epistolam
Marci ad illu-
strum, editam in
Prolegomenis ad
historiam ecclesie
Eusebii.

Anno 477.
Zozimus ep. 7.
Ivo P. 4. c. 111.
Grat. 11. q. 112.
concl.

Vide Althimam
ad cap. 11. lib.
1. c. 1.

Zozim. ep. 6. ad
Aurelianum.

Bonif. ep. 4. ad
Hilariem ep. 1.
bon.

Secundæ sedis gradus delatus fuerat Ecclesia Constantinopolitanæ canone 111. secundi Concilij Oecumenici jam ab anno trecentesimo octagesimo primo. Ejus honoris quasi possessionem statim ideptus Nectarius, in ejus Concilij subscriptione, quam primo loco, ante Theophilum Alexandrinum Patriarcham, apposuit. Lex etiam quæ à Theodosio lata est de confirmatione disciplinæ ab ea synodo decretæ, Nectarium Theophilo præponit. Eodem ordine venerabilium Ecclesiarum Constantinopolitanæ & Alexandrinæ meminit lex altera Codicis Theodosiani, ab Honorio & Theodosio lata. Synodus quoque habita sub Domino Patriarcha Antiocheno, in causâ Arthanasij Perrheni Episcopi, perpetuò Archiepiscopum Constantinopoleos Proclum Cyrillo Archiepiscopo Alexandrino anteposit. Elegans est locus Actionis primæ Synodi Chalcedonensis, in qua, dum relegendur Acta prædatoris Synodi Ephesinæ sub Dioscuro, quæ Flavianum CP. post Domnum Antiochenum & Iuvenalem Hierosolymorum collocabant, Orientales Episcopi in has exclamaciones eruperunt: *Flavianus quare in proprio loco non sedit. Constantinopolitanum Episcopum quare quintum posuerunt? Paschasinus reverendissimus Episcopus dixit: Ecce nos Deo volente Dominum Anatolium primum habemus; hi quintum posuerunt beatum Flavianum. Diogenes reverendissimus Episcopus Cyzici Ecclesie dixit: Quoniam vos regulas scitis.* Nihil apertius adferri potest. Orientales Episcopi, quibus cara esse debuerat Antiochenæ Ecclesiæ dignitas, queruntur & vociferantur, cur Flavianus quinto loco sederit. Paschasinus verò Legatus Romani Pontificis, huic justæ expostulationi veluti succinens, Anatolio proximo à se loco sedere demonstrat, ut Synodi Chalcedonensis canonicum ordinem justitiâque prælatrocinio Ephesino commendigenes Cyzici hoc tribuit canonum auctoritati, quam Paschasinus sequeretur, hoc in parte non reclamante Paschasino. Itaque & Legatorum judicio, & Synodi Chalcedonensis approbatione, in ipsis Concilij exordiis secundæ sedis honor delatus est Anatolio, ex vi canonum ecclesiasticorum. Quare mirum videri non debet, si Nectario, & Gregorio, Orientalium omnium Ecclesiarum principatum, & per eos sedi Constantinopolitanæ tribuant patres Chalcedonenses in Prophonetico ad Marcianum Augustum.

Attamen hoc loco dissimulare non possum, quid contra referri possit è rescripto Theodosij Principis ad Dioscorum Ale-

xandrinum, quo primatum illi secundum canones in synodo Ephesina secunda se deferre testatur Theodosius. Quod uno ictu & dignitatem Romani Pontificis & jus Constantinopolitanæ sedis convellere videtur. Sed de Romanis Legatis dicitur libro quinto. Quod autem attinet ad sedem Constantinopolitanam, huic difficultati occurritur iisdem Theodosij litteris: quibus omnis Flaviano Episcopo auctoritas derogatur, & judicandus sistitur, non verò inter iudices adsciscitur. Vnde Elpidius comes synodo Ephesinæ suggestit, à Principe justum, ut qui sibi iudicium in synodo Constantinopolitana contra Eutychem arrogaverant, inter reos habeantur, & de utraque parte iudicium feratur, de Flaviano scilicet, Eusebio Dorylæi, & Eutythere, *παρεκκλησιαστο τοις κειντας ηδη, εν τωκει κεινοιδων ισοσθεν.* Quare dignitas Constantinopolitanæ sedi à secunda synodo tributa, illæsa remansit, etsi Flavianus insigni contumelia affectus fuerit, quòd è iudicium albo in reorum numerum sit translatus.

V. Observandum est tamen, jura ordinationum vel administrationis in Asianas & Ponticas provincias, canone secundæ synodi concessa non fuisse. Vsu tamen invaluerat ut in viciniore quædam civitates, ad sedendos electionum tumultus, curam suam rogatus Episcopus Constantinopolitanus extenderet. Vnde factum ut canone xxviii. Concilij Chalcedonensis, de omnium Episcoporum Orientalium consensu, plena Ponticæ, Asianæ, & Thracicæ Dioceseos administratio jure Patriarchico sedi Constantinopolitanæ decreta fuerit. Itaque, ut dixi, & nunc repeto, dignitas Patriarchica, & secundus gradus honoris, depulso Alexandrino Episcopo, novæ Romæ Episcopo delatus fuerat à secunda synodo, sed vis Patriarchatus, & metropolitaram ordinatio illi collata est à Concilio Chalcedonensi. Aliud tamen elici videtur ex illo canone xxviii. cujus verba ita concepta sunt, ut in Diocesisbus Thracicæ, Ponticæ, & Asianæ, metropolitaram ordinationes à synodo secunda jam olim tributæ fuisset videantur, & à synodo Chalcedonensi tantum confirmatæ. Vnde occasionem sumpsit vir illustrissimus & eruditissimus hunc canonem convellendi, & falsi crimen Constantinopolitanis clericis, qui canonem illum texerant, acriter objiciendi. Sed vix mihi persuadere possum eos adeo inverecundi oris fuisse ut scientes volentes coram honoratissimo illo Concilio Chalcedonensis cœtu in legem Corneliam de falsis præcipites darent, neque adeo incuriosos

Rescripti Theod. in synodo...
Theodosij...
Theodosij...
Theodosij...

Rescripti Theod. in synodo...
Theodosij...
Theodosij...
Theodosij...

Ill. Card. Peron. in Repl. c. 34.

